

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Čuhelové, Ph.D., a soudců Mgr. Ivy Krejčířové a JUDr. Michala Ryšky ve věci

žalobce: **statutární město Jihlava**, IČO 00286010
sídlem v Jihlavě, Masarykovo náměstí 97/1
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem v Brně, Bubeníčková 502/42

proti
žalované: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s.**, IČO 49455842
sídlem v Brně, Soběšická 820/156
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem v Praze 1, Na Florenci 2116/15

o zaplacení 3 446 271,48 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. ledna 2016, č. j. 233 C 43/2013-200,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. a III. výroku **ruší** a věc se **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně řízení ohledně úroku z prodlení ve výši 0,2 % ročně z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 2. 2013 do zaplacení, z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 3. 2013 do zaplacení a z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 4. 2013 do zaplacení zastavil (I. výrok). Žalobu, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobci částku 3 446 271,48 Kč se 7,05% úrokem z prodlení z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 2. 2013 do zaplacení, z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 3. 2013 do zaplacení a z částky 1 148 757,16 Kč od 11. 4. 2013 do zaplacení zamítl (II. výrok). Rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení v částce 165 794 Kč (III. výrok). Dospěl k závěru, že žalobce vložil majetek v přílohách smluv o vkladu majetku do hospodaření do svazku měst a obcí Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“), žalobce ke dni 31. 12. 2012 ze svazku vystoupil. 47. valná hromada Svazu vzala na vědomí, že Svaz má do vypořádání majetku veškerá práva a povinnosti vlastníka. Dospěl k závěru, že žalobci vznikl nárok na vydání bezdůvodného obohacení (§ 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., § 451 zákona č. 40/1964 Sb.), ovšem ve sporu není pasivně legitimována žalovaná, ale Svaz.
2. Proti II. a III. výroku rozsudku podal odvolání žalobce. Uvedl, že soud prvního stupně neodůvodnil svůj závěr o aplikaci § 451 obč. zák., toto ustanovení přitom na věc nedopadá. Na místě bylo aplikovat na věc § 680 odst. 2 obč. zák., posoudit, zda nájemní smlouva přešla na žalobce, resp. zda žalobce vstoupil do právního postavení pronajímatele. Právo hospodaření Svazku k majetku, zánik tohoto práva a „vrácení“ žalobci je nutné posoudit obdobně jako vlastnictví a jeho změnu ve smyslu § 680 odst. 2 obč. zák.

3. Žalovaná k odvolání žalobce uvedla, že v rozhodném období měla v nájmu a provozovala jako celek infrastrukturní majetek ve vlastnictví více vlastníků na základě smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací uzavřenou se svazkem 17. 12. 1996. Hradila nájemné za rozhodné období ve prospěch Svazu v souladu s provozní smlouvou.
4. Odvolací soud rozhodl rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016-278, ve znění opravného usnesení ze dne 9. 6. 2017, č. j. 70 Co 104/2016-297. Dospěl k závěrům, že majetek, o který v řízení jde, byl žalobcem vložen (smlouvami o vkladu majetku do hospodaření) do hospodaření Svazu dle § 38 zákona č. 250/2000 Sb. Žalobce ke dni 31. 12. 2012 ze Svazu vystoupil, když zastupitelstvo statutárního města Jihlava usneseními ze dne 23. 6. 2009 a 14. 4. 2010 rozhodlo o vystoupení. Oznámení bylo Svazu řádně doručeno. Již jen vystoupením ze Svazu zanikla práva Svazu k majetku žalobce. Svaz a žalovaná uzavřeli dne 17. 12. 1996 smlouvu o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu, šlo o nájemní smlouvu. Žalobce vstoupil do právního postavení pronajímatele. Žalovaná hradila nájemné za leden až březen 2013 dle smlouvy, a to na účty ve smlouvě uvedené, což byly účty Svazu, tím splnila svou povinnost ze smlouvy a žaloba nebyla důvodná.
5. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017, byl rozsudek odvolacího soudu zrušen, kdy dovolací soud v odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že *nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovoatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovoatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o výši ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovoatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovoatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovoatel v dovolání rovněž poukázal).*
6. Odvolací soud předně odkazuje na skutkové a právní závěry, obsažené v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016-278, vyjma toho, že žalovaná neměla na nájemném za rozhodné období žádný dluh, kdy její povinností bylo hradit nájemné za rozhodné období nikoliv Svazu, ale žalobci, který vstoupil do postavení pronajímatele (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu specifikované shora). Žalovaná tedy byla povinna platit žalobci, coby pronajímateli nájemné, jeho výše je však mezi účastníky sporná, k výši nájemného pak nebylo soudem prvního stupně provedeno žádné dokazování, a to s ohledem na jeho právní závěr o tom, že žalovaná není ve sporu pasivně legitimovaná.
7. Posouzení právního důvodu nároku, učiněné soudem prvního stupně, bylo nesprávné (nejde o nárok z titulu bezdůvodného obohacení, ale nárok ze smlouvy, kdy žalovaná je ve sporu

pasivně legitimovaná). Nálezací soud se s ohledem na svůj právní názor vůbec nezabýval výší tvrzeného nároku.

8. Vzhledem k uvedenému odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích zrušil dle § 229a odst. 2 o.s.ř., neboť ke zjištění skutkového stavu je třeba provést další účastníky navržené důkazy, které nemohou být provedeny v odvolacím řízení, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení dle § 221 odst. 1 písm. a). o.s.ř.
9. V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud prvního stupně o náhradě nákladů řízení včetně řízení odvolacího a dovolacího dle § 224 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Brno 2. ledna 2019

JUDr. Kateřina Čuhelová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu